

Moře, které už má oba břehy

JIHOČESKÁ VODNÍ NÁDRŽ LIPNO

Nebyla to nadsázka ani klišé, když se Lipenské přehradě začalo říkat jihočeské moře. Přestože na většině míst je na Lipně vidět z jednoho břehu na druhý, tak pravý břeh přehrady, ten co je blíž k Rakousku, jako by desítky let vůbec neexistoval. Byl nedostupný a nekonečně vzdálený. Jako kdyby to byl opravdový oceán...

Před rokem 1989 byl pravý břeh Lipna zapovězené území. Kraj, odkud to bylo do Rakouska coby kamenem dohodil, měli pod kontrolou pohraničníci. Pobyt u vody se soustředil na levý břeh od Horní Plané k hrázi. Vydat se dál za Novou Pec k Třístoličníku nebo na Plechý vyžadovalo propustku do pohraničního pásma.

A přistát na pravém břehu přehrady s lodí? Jak vypráví František Kamenický, dlouholetý vodák, to byla „koleda o průšvih“: „Chtěli jsme přejet Lipno z Nové Pece k hrázi na starých pramicích, na které jsme si přidělali plachty. Jenže vítr zesílil odpoledne natolik, že vlny začaly zalévat lodě a potřebovali jsme vodu vylít ven. Na pravý břeh to byl kousek. Dvě lodě přirazily ke břehu a než jsme vylili první, byli u nás pohraničníci s transportérem. Chtěli jsme je poprosit, aby nás nechali odpočinout a počkat, než vítr poleví, ale museli jsme okamžitě na vodu. Na pravém břehu nás nenechali.“



Moře i s marinou

Dnes už Lipno patří turistům celé. A třeba už jen kvůli návštěvě dříve zapovězených míst se sem vyplatí přijet. To, že je tu v létě příjemné koupání, je samozřejmost. Vzpomínka na totalitní rozdělení přehrady je poučná ještě v jedné věci. Přezdívkou moře si Lipno vysloužilo i díky velkým vlnám, které se tu často na hladině při silném větru zvedají.



Meandry Vltavy při ústí do Lipenské nádrže při Nové Peci.
Vlevo: plachetnice a kostel ve Frymburku.

FOTO: ČTK